

Slunečnice

Jednoho dne si pět pacientů s roztroušenou sklerózou vyšlo na procházku do parku jejich zařízení, kde se léčili a které se jmenovalo Slunečnice.

Když přišli do parku, posadili se na lavičky a začali si povídat. Pán, který se jmenuje Petr, povídá: „Tady je tak krásně. Svítí slunce, kvetou kytičky, zpívají ptáci a vůbec.“ Přidá se mladá paní Renata: „Škoda, že nemůžeme být zdraví a chodit někam dál. Sice se tu o nás pěkně starají, ale zdraví je nejdůležitější.“ „Nechceme se pokusit vynaleznout lék, který by nás úplně uzdravil?“ řekl Honza. „To by bylo moc složité a zatím žádný lék ani není,“ argumentovala Kristýna, „a hlavně jsme nemocní a nemáme už tolik sil.“ Potom se ozval Tomáš: „Nechcete přejít na jiné téma? Vycházka nám za chvíli končí, tak ať si povídáme o něčem jiném.“ „To je dobrý nápad,“ přitakala Lenka, „jsme tady, abychom přišli na jiné myšlenky. Pojdme raději sázet slunečnice. Víte, že květina slunečnice je symbol naděje?“

Všichni usoudili, že na Tomášových a Lenčiných slovech něco je. Ještě chvíli si podívali o tom, co rádi dělají, a nabírali sílu na sázení slunečnic. Později se vydali sázet slunečnice s vědomím, že se květina vždy otáčí za sluncem a je symbol naděje. Pro ně je to naděje na úplné vyléčení. Naděje možná malá, ale kdo ví. Nikdy se přece nemá říkat nikdy.